

מסכת פסחים

פרק ז

א. כיצד צולין את הפסח, מביאין שפוד של רמון, תוחבו מתוך פיו עד בית נקובתו, ונותן את כרעיו ואת בני מעיו לתוכו, דברי רבי יוסי הגלילי. רבי עקיבא אומר, כמין בשול הוא זה, אלא תולין חוצה לו:

ב. אין צולין את הפסח לא על השפוד ולא על האסקלא. אמר רבי צדוק, מעשה ברבן גמליאל שאמר לטבי עבדו, צא וצלה לנו את הפסח על האסקלא. נגע בחרסו של תנור, יקלף את מקומו. נטף מרטבו על התרס וחרס עליו, יטל את מקומו. נטף מרטבו על הסלת, יקמץ את מקומו:

ג. סכו בשמן תרומה, אם חבורת כהנים, יאכלו. אם ישראל, אם חי הוא, ידיחני. ואם צלי הוא, יקלף את החיצון. סכו בשמן של מעשר שני, לא יעשנו דמים על בני חבורה, שאין פודין מעשר שני בירושלים:

ד. חֲמִשָּׁה דְּבָרִים בָּאִין בְּטִמְאַה וְאִינוּ נֶאֱכָלִין בְּטִמְאַה. הָעֹמֶר, וְשֵׁתִי הֶלֶקֶם, וְלֶחֶם הַפָּנִים, וְזִבְחֵי שְׁלָמֵי צְבוּר, וְשִׁעִירֵי רְאִשֵּׁי חֳדָשִׁים. הַפֶּסַח שָׂבָא בְּטִמְאַה, נֶאֱכָל בְּטִמְאַה, שְׁלֹא בָּא מִתְחַלְתּוֹ אֲלָא לֶאֱכִילָהּ:

ה. נְטֵמָא הַבֶּשֶׂר וְהַחֵלֶב קִיָּם, אִינוּ זֹרֵק אֶת הַדָּם. נְטֵמָא הַחֵלֶב וְהַבֶּשֶׂר קִיָּם, זֹרֵק אֶת הַדָּם. וּבִמְקוֹדָשִׁין אִינוּ כֹּן, אֲלָא אַף עַל פִּי שְׁנֵטֵמָא הַבֶּשֶׂר וְהַחֵלֶב קִיָּם, זֹרֵק אֶת הַדָּם:

ו. נְטֵמָא קֹהֵל אוֹ רַבּוֹ, אוֹ שֶׁהָיוּ הַכֹּהֲנִים טְמֵאִים וְהִקְהֵל טְהוֹרִים, יַעֲשֶׂה בְּטִמְאַה. נְטֵמָא מְעוּט הִקְהֵל, הַטְּהוֹרִין עוֹשִׂין אֶת הָרֹאשׁוֹן, וְהַטְּמֵאִין עוֹשִׂין אֶת הַשֵּׁנִי:

ז. הַפֶּסַח שְׁנֵזֶרֶק דָּמוֹ, וְאַחֲרַ כֶּךָּ בּוֹדֵעַ נִשְׁהוּא טְמֵא, הַצִּיץ מְרַצָּה. נְטֵמָא הַגּוֹף, אִין הַצִּיץ מְרַצָּה, מִפְּנֵי שְׁאֲמְרוּ, הַנָּזִיר וְעוֹשֶׂה פֶסַח, הַצִּיץ מְרַצָּה עַל טְמֵאת הַדָּם, וְאִין הַצִּיץ מְרַצָּה עַל טְמֵאת הַגּוֹף. נְטֵמָא טְמֵאת הַתְּהוֹם, הַצִּיץ מְרַצָּה:

ח. נְטֵמָא שְׁלָם אוֹ רַבּוֹ, שׁוֹרְפִין אוֹתוֹ לִפְנֵי הַבֵּירָה מִעֲצֵי הַמַּעֲרָכָה. נְטֵמָא מְעוּטוֹ, וְהַנּוֹתֵר, שׁוֹרְפִין אוֹתוֹ בְּחִצְרוֹתֵיהֶן אוֹ עַל גַּגּוֹתֵיהֶן מִעֲצֵי עֶצְמוֹן. הַצִּיקָנִין שׁוֹרְפִין אוֹתוֹ לִפְנֵי הַבֵּירָה, בְּנִשְׁבִּיל לְהַנּוֹת מִעֲצֵי הַמַּעֲרָכָה:

ט. הפסח שיצא או שנטמא, ישלח מיד. נטמאו הבצלים או שמתו, תעבר צורתו וישלח בששה עשר. רבי יוחנן בן ברוקא אומר, אף זה ישלח מיד, לפי שאין לו אוכלין:

י. העצמות, והגידין, והנותר, ישלחו בששה עשר. חל ששה עשר להיות בשבת, ישלחו בשבעה עשר, לפי שאין דוחין לא את השבת ולא את יום טוב:

יא. כל הנאכל בשור הגדול, יאכל בגדי הרך, וראשי כנפים והסחוסים. השובר את העצם בפסח הטהור, הרי זה לוקה ארבעים. אבל המותר בטהור והשובר בטמא, אינו לוקה את הארבעים:

יב. אבר שיצא מקצתו, חותך עד שמגיע לעצם, וקולף עד שמגיע לפרק, וחותך. ובמקדשין קוצץ בקופיץ, שאין בו משום שבירת העצם. מן האגף ולפנים כלפנים, מן האגף ולחוץ כלחוץ. החלונות ועבי החומה, כלפנים:

יג. שתי חבורות שהיו אוכלות בבית אחד, אלו הופכין את פניהם הילך ואוכלין, ואלו הופכין את פניהם הילך ואוכלין, והמתם באמצע. וכשהשמש עומד למזג, קופץ את פיו ומחזיר את פניו עד שמגיע אצל חבורתו ואוכל. והפלה, הופכת פניה ואוכלת:

